

Volha Hapeyeva

VERSOPOLIS

1982
Belarus
Volha Hapeyeva

Nederlandse vertaling:
Eric Metz

Engelse vertaling:
Annie Rutherford

VERSOPOLIS

**Volha
Hapeyeva**

5	opnieuw leek het mij alsof mijn leven niet echt was	20	13 oktober
6	I was finding life unreal again	22	13 October
7	зноў жыццё падалося мне нерэальным	24	13 кастрычніка
8	Nikolassee	26	en ze droomde van een woord
10	and she didn't look me in the eyes	28	and she dreamt about the word
12	нікаласэе	30	і сніла яна слова
14	het is zwaar een weg te zijn	32	bij sommige mensen
15	it's tough being a road	33	some people
16	дарогаю быць цяжка	34	у некаторых людзей
17	toen ik nog een klein meisje was	35	de koudste plekken
18	when I was little	36	the coldest bit
19	калі я была малая	37	самае халоднае месца

opnieuw leek het mij alsof mijn leven niet echt was
alsof ik bij alle belangrijke zaken
optredens, interviews, handdrukken van burgemeesters,
ambassadeurs en anderen
in feite gewoon speelde dat ik volwassen was
in afwachting van mijn ouders
die me zouden komen ophalen

dan zou ik mijn speelgoed bijeenrapen
en met hen mee naar huis gaan

en onderweg zou ik uitvoerig en haastig
vertellen
hoe hij geweest was
die levensdag van mij

I was finding life unreal again
as if all of these important things
speeches, interviews, handshakes with mayors,
ambassadors, other such people
were really just me playing at being grown up
while I wait
for my parents to come pick me up

then I'll pack up my toys
and we'll go home

and on the way, excited,
I'll tell them and tell them
how it went,
my everylife day

зноў жыццё падалося мне нерэальным
што ўсе важныя рэчы
выступы, інтэрв'ю, пацісканне рук мэраў,
амбасадараў, і каторыя з імі
насамрэч проста гульня ў дарослую
пакуль я чакаю
калі па мяне прыйдуць бацькі

тады я збяру свае цацкі
і мы пойдзем дадому

а па дарозе я доўга і похапам
буду распавядаць
як прайшоў
мой жыццядзень

Nikolassee

ze heeft me dus niet aangekeken
het meisje dat de wagon binnenstapte waar ook ik in zat
het meisje met het kleine lichaam en het onevenredig grote hoofd
de kinderwagen had ze bij de deur neergezet
en zelf ging ze tegenover mij zitten
zonder mij
ook maar één keer
aan te kijken
hoewel mijn blik haar schaamteloos betastte

wie is ze wat doet ze zoal heeft ze dat kind wel gewild waar is de vader
en geeft hij erom misschien heeft hij gezegd dat hij van een ander houdt
en stuurt hij nu geld

waarom kijkt ze me niet aan
ze heeft een plastic bekertje met thee in haar hand
de lak op haar nagels is niet helemaal verwijderd
ze heeft geen tijd gehad of misschien kan het haar niks schelen
hoe haar nagels er momenteel uitzien
wat zullen de mensen denken
wat zullen ze zeggen
die mensen
hebben altijd wel wat te zeggen
als ik hun tongen eens zou afsnijden
misschien zou ze me dan meer vertrouwen
en zou ze me aankijken
en ik zou bijna ongemerkt naar haar glimlachen
zij zou iets vragen over de tijd of de bestemming
en ik zou vragen naar de naam van haar kind

twee onbekende vrouwen
de ene zal bij Nikolassee uitstappen
de andere rijdt verder
ik zou een van hen beiden kunnen zijn
duizend mogelijkheden beleven
en spijt hebben dat ik niet de duizend-en-eerste heb gekozen
en niet geleerd hebben om blij te zijn
met wie ik ben

and she didn't look me in the eyes
this girl who came into the carriage where I was sitting
the girl with the small body and disproportionately large head
she put the pushchair by the door
and sat down in front of me
and not once
not a single time
did she look me in the eyes
though I shamelessly brushed her with mine

who is she what's her job did she want this kid where's the father does he
care for her or did he say he loves another and now he sends money

why won't she look me in the eyes
a paper cup with tea
nail polish not fully removed
did she not have time or does she just not care how her nails look anymore
what someone will think
what people will say
these people
they'll always say something
I would cut out their tongues
maybe then she would trust me more
and look me in the eyes
I would almost smile at her
she would ask me the time or the next stop
and I'd ask her baby's name

two unknown women
one will get out at Friedrichstrasse¹
the other will go further
I could be either of them
living out a thousand possibilities
and still feel sorry I didn't choose the one after that thousand
instead of learning to enjoy
the one that I have

1 The translator decided to change the name of the station so that the English reader may find it easier to recognise Berlin. In the original poem the poet writes about Nikolassee – the station before Wannsee – where the Literary Colloquium Berlin is located, where Hapeyeva was a writer-in-residence several times.

нікаласзэе

так і не паглядзела мне ў вочы
дзяўчына што зайшла ў вагон дзе сядзела і я
дзяўчына з маленькім целам і непрапарцыйна вялікаю галавою
дзіцячы вазок паставіла ля дзвярэй
сама села насупраць мяне
і ні разу
ніводнага разу
не паглядзела мне ў вочы
хоць я бессаромна абмацала яе сваімі

хто яна чым займаецца ці хацела гэта дзіця дзе бацька ягоны
клапоціцца пра яго ці сказаў што кахае іншую і цяпер
шле грошы

чаму яна не глядзіць мне ў вочы
плястыкоўка з гарбатай
лак на пазногцях не зняты цалкам
часу не мела або ўсё адно як цяпер выглядаюць пазногці
хто што падумае
што скажуць людзі
гэтыя людзі
заўсёды яны нешта кажуць
адрэзаць бы ім языкі
магчыма гады яна б давярала мне болей
і паглядзела б у вочы
я б усміхнулася ёй ледзь бачна
яна спытала б штось пра час ці кірунак
я – пра імя дзіцяці

дзве незнаёмыя жанчыны
адна выйдзе на нікаласзэе
іншая паедзе далей
я магла б быць любой з іх
пражыць тысячы варыянтаў
і шкадаваць што не выбрала тысяча першы
так і не навучыўшыся радавацца
той кім ёсць

het is zwaar een weg te zijn
in het bijzonder op de plek
waar een zebra geschilderd is
horizontaal

en
verticaal

brenge daar mensen en auto's samen
soms ook dieren
zoals honden en duiven
en fietsen – nieuwe voor honderden dollars per stuk
en andere geërfd van iemand die in de jaren dertig geboren is

toen ik klein was
haalde ik horizontaal en verticaal vaak door elkaar
en telkens ik deze woorden uitsprak
beeldde ik me een horizon in

de horizon is zo'n streep aan de einder
van waarachter elk moment de zee kan verschijnen
en waarachter ik, de weg
zal verdwijnen

it's tough being a road
particularly at the place
where they painted a zebra
where
horiZONtal
and

VERTical

bring together cars and people
sometimes animals
dogs and doves
and bikes – a new one for however many hundred bucks
another inherited from someone born in the thirties

when I was little
I often muddled up horizontal and vertical
and each time I uttered the words
I pictured a horizon

horizon: it's a kind of long, narrow line in the distance
behind which the sea might appear right now
and I, the road,
disappear

дарогаю быць цяжка
асабліва ў тым месцы
дзе намалёваная зебра
там

гАрызанТАль

i

ВЕртыкаль

зводзяць людзей і машыны
часам жывёл
сабакаў і галубоў
і ровары – новыя за некалькі сотняў баксаў
і тыя што засталіся ў спадчыну ад кагосьці з 1930-х гадоў
нараджэння

як малая была
часта блытала гарызанталь і вертыкаль
і кожны раз прамаўляючы словы гэтыя
ўяўляла сабе гарызонт

гарызонт гэта такая рыса на даляглядзе
за якой вось-вось мусіць узнікнуць мора
і знікнуць я
дарога

toen ik nog een klein meisje was
wilde ik piloot worden
en misschien wel nooit groot worden
om niet te horen te krijgen
dat het onmogelijk was

zo vergruizel
ook jij kinderdromen
in deze wereld van volwassenen
- hé jongedame u mag de lucht niet in want daar zit je met druk en
u heeft een hart
- en u heeft er geen
- hahaha wat een grapjas bent u toch zullen we iets gaan drinken?
en een uur later ben jij zo nabij
zo gezellig – zal ik morgen bij jou intrekken?
met jou een wandeling maken naar de winkel gaan samen onder de douche
staan op het gras in het park liggen?
aaah je hebt een hond en ik loop zoals altijd op de zaken vooruit
ja wat wil je ik ben een sprinter
stel dat er morgen een baksteen op mijn hoofd valt
en jij door een tram wordt overreden
aaah natuurlijk hebben jullie geen trams en hij is al eens van
zijn bromfiets gevallen
heeft toen zijn been gebroken
nu ben je voorzichtiger met je benen
en ben je meer op je hoede als het om de benen en lichamen van anderen gaat
je doet niet meer aan hardlopen
ik denk zelfs dat je niet meer wandelt
je verroert je niet meer en bent bang om te bewegen
je hebt bedacht dat je zeker zult vallen te pletter slaan omkomen
zodra je een stap zet van hier tot daar
en om jezelf toch enigszins aan het leven te herinneren
vlecht je voor jezelf vrienden van draden vertel je verhalen
en soms stel je diagnoses
die onverenigbaar zijn met dromen
van kleine meisjes

when I was little
I wanted to be a pilot
and to perhaps not grow up at
all, so as not to find out
that that's not allowed

the way you now
in this grown up world
crush children's dreams

- Hey sweetheart, you can't go into space, there's pressure there,
you have to think about your heart.
- And you don't have one.
- Ha, you're such a joker. Fancy a drink?

and an hour later, you are so close
so cosy. Maybe tomorrow I'll move in with you?
go for walks with you, to the shops, stand together under the shower, lie on
the grass in the park?
aah, you have a dog and, as always, I'm getting ahead of myself
well, I'm a sprinter, what's your point?
what if tomorrow a brick falls on my head
or you are run over by a tram?
oh, so there are no trams in this city, and you've already fallen off your moped
broken your leg
now you treat your legs with more caution
the legs and bodies of others with more suspicion
you no longer run
I don't believe you even walk
frozen to the spot and scared of moving
you somehow think you would shatter, crash, die
the moment you moved from here to there
and so as to somehow remind yourself of life
you knit friends for yourself out of threads, tell tales
and sometimes make diagnoses
incompatible with the dreams
of little girls

калі я была малая
хацела пілотам стаць
і па магчымасці не вырастаць
каб не даведацца
што нельга

так і ты
у гэтым дарослым свеце
трушчыш дзіцячыя мары

- гэі дзяўчына вам нельга ў неба там ціск а ў вас – сэрца
- а ў вас няма
- ха-ха-ха якая вы жартаўніца можа вып'ем чаго?

і праз гадзіну ты такі блізкі
утульны – можа мне да цябе пераехаць заўтра?
хадзіць з табой на шпацыр у краму стаяць разам пад душам ляжаць
на траве ў парку?
ааа у цябе ёсць сабака а я як заўсёды забягаю наперад
ну так я спрынтар навошта развагі
раптам заўтра на мяне зваліцца цэгла
а цябе пераедзе трамвай
ааа ну так у вас няма трамваяў і ты ўжо падаў з мапеда
ламаў нагу
цяпер ты ашчадней ставішся да сваіх ног
і падазроней да ног і целаў іншых
і не бегаеш хутка
думаю ты нават не ходзіш
застыў на месцы і зварухнуцца баішся
ты чамусь палічыў што абавязкова развалішся разаб'ешся загінеш
як толькі крок зробіш у кірунку адсюль – туды
і каб хоць неяк нагадаць сабе пра жыццё
ты пляцеш сабе сяброў з нітак распавядаеш гісторыі
і часам ставіш дыягназы
несумяшчальныя з марамі
маленькіх дзяўчат

13 oktober

op een zwarte achtergrond een geel patroon van bloemen
ik bekijk de foto
en denk
is dit nu een stuk behang of toch een gordijn?

als een boom in de winter die zijn bladeren verloren heeft
laat een stoel in de hoek
zijn geraamte zien

de hemel is zo blauw
het is een zonnige dag
13 oktober

Agrippina serveert haar man
een bord paddestoelen en hij gaat dood
waardoor hij de troon vrijmaakt voor haar zoon Nero

Mahler geeft zijn eerste concert

Margaret Thatcher viert haar verjaardag

Greenwich wordt tot nulmeridiaan verheven

Larysa en Nastsia kijken naar het programma
Deze Dag in de Geschiedenis
belangrijke gebeurtenissen, belangrijke mensen

*zie je, Nastsia schat, je moet goed studeren
dan gaan ze misschien ook over jou vertellen op tv*

Larysa werkt in een winkel, Nastsia studeert geneeskunde

*mama, wist jij dat het dijbeen
het grootste bot in het menselijk lichaam is
en dat we maar liefst 100 000 kilometer aan bloedvaten hebben?
ach mijn slimme meid, kom we gaan eten*

een granaatscherfwond in de borstkas, beschadiging van
inwendige organen
snijwonden in de dij
schedelbreuk

ik lees het verslag van de verwondingen
en denk:
hoe moet het zijn om met eigen ogen dat grootste bot te zien
niet bij een kunstskelet in de klas
maar in je eigen been
en nog twintig minuten te wachten in de hoop dat
er een ambulance komt om jou en je moeder
en alle anderen te redden

want hier wordt geschoten
en daarom komt de ambulance niet
en die 100 000 kilometer aan bloedvaten zijn opeens nutteloos
want wat er doorheen stroomde
is nu allemaal weggevoerd

*mama, kijk ik ben in het nieuws
het hoogste dat ik bereikt heb, was blijkbaar dat ik omkwam bij beschietingen
op de internationale dag voor rampenrisicovermindering*

een onbelangrijke dag in de geschiedenis
van onbelangrijke mensen

13 October

a yellow pattern of flowers in the background of black
I inspect the photo
think
is that a piece of wallpaper or a curtain

like a winter tree which has shed its leaves
an armchair
in the corner exposes its bones

and such a blue sky
a sunny day
13 October

Agrippina gives a plate of mushrooms
to her husband, he dies
leaving the throne to her son, Nero

Mahler gives his first concert

Margaret Thatcher celebrates her birthday

Greenwich is made Prime Meridian

Larysa and Nascia are watching
This Day in History
important dates, important people

*see, Nascia, sweetheart, study hard
and maybe one day they'll talk about you on TV*

Larysa works in a shop, Nascia studies medicine

*mum, did you know the femur is
the longest bone in the human body
and we contain up to one hundred thousand kilometres of blood vessels?
there's my clever girl, let's go have dinner*

missile wound to the thorax with damage to internal organs
lacerations to the thighs
a fractured skull

I read the account of the injuries
think:

what is it like to see that longest bone in the body with your own eyes
not on the mannequin in the classroom
but on your own leg
and for twenty whole minutes to hope
that the ambulance will come and save
you and mum and everyone

but this is the firing zone
and the ambulance will not come
and one hundred thousand kilometres of vessels are suddenly
redundant
because what had flowed inside them
has completely run out

*mum, look, I'm on the news
turns out my greatest accomplishment was to die from shelling
on the international day for disaster reduction*

an unimportant day in history
for unimportant people

13 кастрычніка

на чорным фоне жоўты арнамент з кветак
я разглядаю здымак
думаю
тое кавалак шпалераў або фіранка?

як дрэва зімой што скінула лісце
крэсла
ў куце агаліла каркас

і такое блакітнае неба
сонечны дзень
13 кастрычніка

Агрыпіна прыносіць талерку грыбоў
свайму мужу той памірае
саступіўшы трон ейнаму сыну Нерону

Малер дае свой першы канцэрт

святкуе народзіны Маргарэт Тэтчэр

Грынвіч робіцца нулявым мерыдыянам

Ларыса і Насця слухаюць рубрыку
гэты дзень у гісторыі
значныя падзеі і значныя людзі

вось Насценька, добра вучыся
можа і пра цябе раскажуць па тэлевізіі

Ларыса працуе ў краме, Насця студэнтка ў медвучэльні

мамо, а ты ведала што сцэгнавая костка
самая вялікая ў целе чалавека
а крывяносных судзін у нас ажно 100 тысяч кіламетраў

мая ты разумніца, хадзем есці

асколкавае раненне грудной клеткі з пашкоджаннем унутраных
органаў
ірваныя раненні сцэгнаў
пералом костак чэрапа

чытаю апісанне траўм
думаю:

як гэта пабачыць на ўласныя вочы тую самую вялікую костку
не на макеце ў класе
а на ўласнай назе
і яшчэ 20 хвілін спадзявацца
што прыедзе хуткая і выратуе
і цябе і маму і ўсіх-усіх

але то зона абстрэлу
і хуткая не паедзе
і 100 тысяч кіламетраў судзін зробяцца ўраз непатрэбнымі
бо тое што па іх цякло
усё выцекла

мамо, вось я і патрапіла ў навіны
аказалася самае вялікае маё дасягненне – загінуць ад абстрэлу
гарматы
у міжнародны дзень па зніжэнні рызыкі бедстваў

нязначны дзень у гісторыі
нязначных людзей

en ze droomde van een woord

en ze werd wakker
en kon het zich niet meer herinneren

en dat woord was eenvoudig en compleet
zo dat het stil en licht om je heen werd
alsof alles nu gekend werd

en alles werd begrijpelijk
verklaarbaar en zichtbaar

en ze wilde zich dat woord herinneren

en al zoekende leerde ze diverse talen
betastte ze met haar tong haar tandvlees
en dat van andere mensen
luisterde ze naar vogels en hoorde bomen
luisterde ze naar geritsel en hoorde wespen
luisterde ze naar de stilte en hoorde het woord niet

en ze keerde terug naar de stad
en zat daar zonder iets te zeggen
als om haar schuchtere woord niet af te schrikken
en in de menigte zag zij er verschillende
en zij riep hen – woord, ben jij het?
en vele antwoordden haar
en vele geloofde zij

want ze wilde geloven want ze was uitgeput want
ze had al lang niet geslapen
en ze begon te twifelen of dat woord wel bestond
wie ze het ook vroeg – niemand had er ooit van gehoord
alleen zeiden ze haar eens
dat dit het laatste woord zou zijn
en dat als je het je herinnerde je de andere zou vergeten
en dat je zelf het woord zou worden

and she dreamt about the word

and she awoke
and she could not remember it

and the word was simple and whole
making the world quiet and light
as if everything were now known

and everything became clear
explained and evident

and she wanted to remember the word

and in her search she learnt languages
her tongue touched gums
– her own and those of others –
she listened to birds and heard the trees
she listened to murmurs and heard the wasps
she listened to silence and heard not a word

and she returned to the cities
and sat there in silence
so as not to scare off her timid word
and among the crowd she saw others
and called to them – word, is that you?
and many of them answered her
and many of them she believed

because she wanted to believe because she was tired
because she hadn't slept in so long
and she began to doubt whether her word even existed
no matter who she asked, no one had heard of it
only one time somebody said
this word will be the last word
and when you remember it you will forget all others
and will become a word yourself

і сніла яна слова

і прачыналася
і не памятала яго

і было тое слова простым і цэльным
такім што рабілася ціха і лёгка
быццам цяпер вядома ўсё

і рабілася ўсё зразумелым
патлумачаным і відавочным

і хацела яна прыгадаць тое слова

і шукаючы вучыла розныя мовы
мацала языком дзёслы
свае і людзей іншых
слухала птушак і чула дрэвы
слухала шоргат і чула васаў
слухала ціш і не чула слова

і вярталася тады ў гарады
і сядзела там моўчкі
каб не спудзіць рахманае сваё слова
і сярод натоўпу бачыла яна розных
і гукала іх - слова, ці ты гэта?
і многія ёй адказвалі
і многім яна верыла

бо верыць хацела бо стамілася бо доўга ўжо не спала
і пачала сумнявацца можа і няма таго слова
каго не пытала ніхто пра яго не ведаў
сказалі толькі аднойчы
слова тое будзе апошнім
і як прыгадае яго забудзецца на астатніх
і сама станецца словам

bij sommige mensen
ligt het hart zo hoog
dat je een ladder nodig hebt
om erbij te komen
sommigen dragen het hart op de mouw
terwijl anderen het dan weer in hun schoenen verstoppen
ook gebeurt het dat een hart een buiteling maakt in het lichaam
dat het springt en duikt als een acrobaat aan de trapeze
het is dan echt wel tijd om een ambulance te bellen
misschien kan het hart dan nog aan iemand geschonken worden

some people
carry their hearts so high
that you have to climb a ladder
to reach them
some people wear their hearts on their sleeve
while in others the heart sinks down to their shoes to hide
sometimes it happens that the heart flips over in the body, skips and plunges
like an acrobat on a trapeze
and then it's high time to call an ambulance
so that the heart can still be given to somebody else

у некаторых людзей
сэрцы знаходзяцца так высока
што даводзіцца браць лесвіцу
каб туды дабрацца
некаторыя носяць сэрцы свае на рукаве
а іншыя дык і зусім хаваюць у пятках
здараецца сэрца пераварочваецца ў целе, скочыць і абрываецца
нібы акрабат на трапецыі
тады самы час выклікаць хуткую дапамогу
каб яго яшчэ можна было б камусьці аддаць

de koudste plekken
van de eend
zijn de snavel en de poot
de linkerpoot
want de rechter heeft hij
nodig om op te staan

de gele snavel bevriest zoals bij ons de neus
daarom is het beter hem weg te stoppen
in de donzige veren onder de vleugels
waar het even warm is
als in onze donsassen
waarvoor die vogels overigens heel wat opofferen
kortom wij mensen
zijn in de winter eigenlijk ook een soort van
eenden

the coldest bit
of a duck
are its bill and its foot
its left foot
because the right foot
is needed to stand on

the yellow bill grows chilly just like our noses
so it is best hidden
in the fluffy feathers under the wing
which is as snug
as our down jackets
for which, by the way, birds sacrifice a whole lot
and so in winter
we people are also something like
ducks

самае халоднае месца
у качкі
дзюба і лапа
левая
таму што правая
патрэбная каб на ёй стаяць

жоўтая дзюба мерзне як у нас нос
таму яе лепш схаваць
у пухнатыя пёры пад крыльца
дзе гэтак жа цёпла
як і ў нашых пухавіках
для якіх дарэчы птушкі ахвяруюць даволі шмат
так што мы людзі
зімой таксама ў нечым
качкі

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

- © original poems: Volha Hapeyeva
- © translations into Dutch: Eric Metz
- © translations into English: Annie Rutherford

‘13 October’ and ‘And she dreamt about the word’ were first published in *In My Garden of Mutants* (Arc, 2021).

With special thanks to Stefanie Van de Peer.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Poëziecentrum vzw, Vrijdagmarkt 36, 9000 Ghent, Belgium.

Graphic design: Pascal Van Hoorebeke, Ghent
Print: BESTinGraphics

D/2021/3962/35
ISBN 978-90-5655-170-4

www.poeziecentrum.be
www.versopolis.com
www.hapeyeva.org

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Volha Hapeyeva is een van de dominante stemmen in de hedendaagse Belarussische poëzie. De thema's waar ze over schrijft zijn eenzaamheid, oorlog, geweld, het vrouwelijke lichaam, zelfanalyse en de natuur. Hapeyeva schrijft niet enkel poëzie, maar ook proza, dramateksten en kinderboeken en heeft al deelgenomen aan talrijke literaire festivals en conferenties. Haar werk is vertaald in meer dan tien talen en haar gedichten zijn gepubliceerd in vele landen zoals de Verenigde Staten, Oostenrijk, Duitsland, Polen en Rusland. Om haar poëzieoptredens een krachtige impact te geven, werkt ze samen met elektronische muzikanten en visuele kunstenaars om zo audio-visuele spektakels te creëren.

Voor Hapeyeva is poëzie een middel om jezelf verder te ontplooiën en om je gevoel voor empathie te vergroten. Haar poëzie is bedoeld om de lezer te doen groeien en vredig samen te leren leven. Dat betekent echter niet dat ze nooit over haat of geweld schrijft. Ze haalt deze thema's aan door de discourses die ons zijn ingeprent door het patriarchaat in vraag te stellen en zo zichtbaarheid te creëren voor zichzelf en voor andere vrouwelijke artiesten.

De Duitse dichter Matthias Göritz schreef dat Hapeyeva zich heel bewust is van de rijkdom van de Belarussische taal en dat ze die ook inzet in haar poëzie. Göritz voegt eraan toe dat haar poëzie veel oog heeft voor detail. Ze gaat over het kleine en concrete. Paradoxaal genoeg maakt dit gevoel voor precisie kleine gebeurtenissen en fenomenen tot buitengewone levenservaringen.

www.hapeyeva.org

Volha Hapeyeva belongs to the leading voices of contemporary Belarussian poetry. She writes not only poetry, but also prose, drama and books for children and she has participated in numerous literary festivals and conferences. Her work has been translated into more than ten languages and her poems are published in many countries such as the USA, Austria, Germany, Poland and Russia. To make her performances stand out and to elevate the impact of her poetry, she collaborates with electronic musicians and visual artists and creates audio-visual spectacles.

The main topics in her work are loneliness, war, violence, the female body, self-analysis and nature. For Hapeyeva, poetry is a means to extend and spread empathy and self-development. Her poems are intended for growth and teach us to live together in peace. This does not mean that she never writes about hate or violence, she delves into these topics by questioning the discourses instilled by the patriarchal society. That way, she tries to achieve visibility for herself and for other female artists.

As the German poet Matthias Göritz emphasises, Hapeyeva is strongly aware of the richness of the Belarussian language, which she mobilises strongly in her work. Göritz also stresses that she has an incredible eye for detail. Her poetry is all about the 'small' and the 'concrete'. Paradoxally, this elevates the small occurrences and phenomena into extraordinary life events.

www.hapeyeva.org

Volha Hapeyeva (1982, Belarus) is een van de veelbelovende dichters die werden geselecteerd voor Versopolis, een project dat de Europese uitwisseling van veelbelovend dichttalent wil bevorderen.

Versopolis is een samenwerkingsverband van 32 poëziefestivals en literaire organisaties uit verschillende landen van de EU. Versopolis promoot de fysieke uitwisseling van veelbelovend dichttalent op Europese poëziefestivals en bouwt een digitaal platform uit waar het brede publiek kan kennismaken met de geselecteerde dichters en de deelnemende partnerorganisaties.

Versopolis bestaat sinds december 2013 en promoot dit jaar intussen 312 Europese auteurs en hun poëzie onder het motto 'where poetry lives'.

De Vlaamse partner van Versopolis is Poëziecentrum, dat in samenwerking met Felix Poetry Festival jaarlijks vier Versopolisdichters voorstelt.

Volha Hapeyeva (1982, Belarus) is one of the promising poets selected for Versopolis, a project that aims to promote the exchange of poetic talent in Europe.

Versopolis is a collaborative venture of 32 poetry festivals and literary organisations from various EU countries. Versopolis promotes the physical exchange of poetic talent at European poetry festivals and is developing a digital platform where the public at large can get acquainted with the poets selected and the participating partner organisations.

Versopolis was founded in December 2013 and now promotes 312 European authors and their poetry under the motto 'where poetry lives'.

The Flemish partner of Versopolis is Poëziecentrum, which presents four Versopolis-poets in collaboration with Felix Poetry Festival.

VERSOPOLIS